

En samlet besvarelse vil blive oversendt i begyndelsen af oktober 2002.

Spm. nr. S 3214

Til skatteministeren (10/9 02) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvorfor har ministeren ikke taget hensyn til Højesteretsdom af 20. august 2002, der underkender udnyttelsen af overdragelse af underskud fra leasingelskab, da ministeren besluttede ikke at anke Vestrelandsretsdom af 27. juni 2002 vedrørende Dansk Supermarked/Bilka?«

Begrundelse

I fortsættelse af mit spørgsmål nr. S 3166 om ministerens begrundelse for ikke at anke skattesagen mellem Skatteministeriet og Dansk Supermarked/Bilka, afgjort den 27. juni ved Landsretten til Dansk Supermarked/Bilkas fordel, til Højesteret, er spørger nu blevet opmærksom på, at Højesteret den 20. august 2002 har afsagt dom i en stort set tilsvarende sag, hvor de omhandlede skatter dog var betydelig mindre end i Bilkasagen. Højesteret gav i denne dom skattemyndighederne medhold i, at der ikke kunne overdrages et skattemæssigt underskud via salg af et leasingelskab til nye købere, der ville udnytte leasingelskabet som underskudsselskab, stort set svarende til Bilkasagen. Højesteretsdommen er først offentliggjort nu (6. september 2002) i SKAT 2002-683 H, men burde være skatteministeren bekendt, da ankefrafaldet blev besluttet. Det synes således retssikkerhedsmæssigt meget betænkeligt, at den langt større Bilkasag ikke bliver bedømt af Højesteret, når Højesteret i en langt mindre sag har givet skattemyndighederne ret.

Svar (17/9 02)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Lad mig starte med endnu engang at slå fast, at spørgsmålet om anke alene afgøres ud fra en juridisk vurdering, og at det er en fast og langvarig praksis, at den til enhver tid siddende minister ikke inddrages i spørgsmålet om anke af konkrete retssager. Jeg har fra min tiltræden som

skatteminister ønsket at følge samme procedure som mine forgængere i relation til retssagerne. Ellers ville jeg netop kunne kritiseres for at sammenblande politik og jura.

Når Skatteministeriet ikke ankede dommen i Bilka-sagen, skyldes det – som det fremgår af mit svar på spørgsmål S 3166 – at Skatteministeriet ud fra en juridisk bedømmelse har vurderet, at sagen i et vist omfang er baseret på bevisbedømmelser, og at det er usikkert, om det ville være muligt at opnå en ændret bevisbedømmelse ved Højesteret.

Da ministeriet vurderede, at det var overvejende sandsynligt, at en anke til Højesteret ikke ville føre til noget andet resultat, ankede ministeriet ikke dommen.

Beslutningen om ikke at anke Bilka-dommen til Højesteret blev truffet før, Højesteret den 20. august 2002 afsagde dom i sagen vedrørende Fyns Erhvervsrevision A/S, som der henvises til i spørgsmålet.

De to sager er efter ministeriets og Kammeradvokatens opfattelse helt forskellige.

Sagen vedrørende Fyns Erhvervsrevision vedrører Ligningsvejledningens afsnit vedrørende fortolkningen af den tidligere afskrivningslovs § 6 om successiv afhændelse af driftsmidler ved virksomhedsophør. Der var i sagen ubestridt tale om virksomhedsophør. Fyns Erhvervsrevision beholdt – uden nogen forretningsmæssig begrundelse – et enkelt aktiv for at vente med at bringe driftsmiddelsaldoen til fradrag som tab.

Sagen vedrørende Bilka adskiller sig fakturmæssigt og juridisk på afgørende vis fra Fyns Erhvervsrevisions-sagen.

I Bilka-sagen skulle der tages stilling til, om en overdragelse af aktier i et leasingelskab på grund af de særlige handelsvilkår indebar, at dets leasingaktiver ikke i skattemæssig henseende var blevet overdraget sammen med leasingelskabet.

Vestre Landsret fandt, at den mellem Bilka og Aktivbanken indgåede aktieoverdragelsesaftale var udtryk for en reel virksomhedsoverdragelse.

Det følger heraf, at selv om Højesterets dom af 20. august 2002 havde foreligget, da ministeriet traf beslutningen om ankespørgsmålet i Bilka-sagen, ville dette efter ministeriets opfattelse ikke have ændret ved resultatet af ankeovervejelserne.

Jeg vedlægger en notits, hvori de to sager og forskellen mellem dem er nærmere beskrevet.